

Deklaration från den första OLAS-konferensen

Den första OLAS-konferensen (OLAS är en förkortning av eng. *Latin American Organization of Solidarity*, svenska: Latinamerikanska Solidaritetsorganisationen) möttes i Havanna i augusti. Där antogs bl a föreliggande slutdeklaration, som fungerade som en plattform för antiimperialister i Latinamerika. Deklarationen spelade en stor roll för att slå fast en gerillainriktning för den revolutionära vänstern i Latinamerika och spelade en viktig roll under de följande åren.

Martin F 4/3 2018

Latinamerika befinner sig i en ohållbar situation, karakteriserad av svagheten hos en bourgeoisie, som olösligt förbunden med jordägarna utgör den härskande oligarkien i våra länder. Dessa oligarkers växande underkastelse och nästan absoluta beroende vis-å-vis imperialismen ger upphov till en intensiv polarisation av kontinentens krafter; å ena sidan alliansen mellan oligarki - imperialism, å andra sidan folkmajoriteten. Folkets inneboende revolutionära kraft väntar nu bara på att kanaliseras genom en målmedveten ledning, ett revolutionärt avant-garde, för att påbörja och utbreda kampen.

Denna kraft ligger hos arbetarproletariatet och jordbruksarbetarna, hos de hänsynslöst utnyttjade, självägande bönderna, hos medelklassen och hos de unga intellektuella och studenterna, som bakom sig har en djupt rotad revolutionär tradition — alla förenade genom den exploatering de är underkastade.

Inför den strukturella kris som kontinenten genomgår på det ekonomiska, sociala och politiska området och inför folkets växande missnöje har imperialismen utvecklat en förtrycksstrategi, som förgäves söker hejda historiens naturliga utveckling. Den nordamerikanska imperialismens syfte är att vidmakthålla det koloniala och neo-koloniala systemet med exploatering och dominans.

Denna situation ger upphov till och framkallar en utlösning av det revolutionära våldet som svar på det reaktionära. Det revolutionära våldet, det mest radikala uttrycket för folkets kamp, är inte bara den mest riktiga vägen utan också den väg som erbjuder folket de största möjligheterna att besegra imperialismen. Inför detta faktum har folket och revolutionärerna insett nödvändigheten av att till dess yttersta konsekvenser utveckla den väpnade kampen mot oligarkernas militära och byråkratiska apparat och imperialismens makt.

I flertalet länder bidrar å ena sidan gynnsamma geografiska och topografiska förhållanden och en potentiellt revolutionär social bas — å andra sidan det faktum att regeringsarméernas tekniska utrustning, anpassad till att undertrycka folkliga rörelser i städerna och oanvändbara i okonventionell krigföring, — till att göra guerillan till den fundamentala faktorn i den väpnade kampen, den ojämförligt bästa skolan för revolutionärerna och deras odiskutabla avantgarde.

Den revolution som redan är påbörjad i åtskilliga länder och nära förestående i andra kvarstår som ett framtidsperspektiv i de övriga länderna. Kampen mot oligarkin har en uppenbar anti-imperialistisk karaktär. Folkrevolutionens främsta mål på kontinenten är att överta makten, vilket innebär att krossa statens militära och byråkratiska apparat och att ersätta den med en folkarme för att förändra de existerande sociala och ekonomiska förhållandena. Detta mål kan endast nås med väpnad kamp. Organisationen och utvecklingen av kampen är i hög grad beroende av rätt val

av operationsområde och organisationsform. Lärdomarna av den cubanska revolutionen, de samlade erfarenheterna från revolutionära rörelser världen över under de senaste åren och närvaron av allt starkare rörelser i Bolivia, Venezuela, Colombia och Guatemala bevisar att guerillakriget är den mest adekvata och effektiva metoden för utkämpandet av revolutionära krig i de flesta av våra länder och följaktligen över hela kontinenten.

I denna speciella situation är enighet hos folket, lika målsättning, förenande av medlen och beslutsamhet att föra kampen tillsammans de faktorer som karaktäriserar den gemensamma strategin, som skall ställas mot imperialismens strategi. Strategin förutsätter total solidaritet, tydligast manifesterad i just den över hela kontinenten utbredda revolutionära kampen med guerillan och befrielsearméerna som avant-garde.

Vi, representanter för Latinamerikas folk, medvetna om de aktuella förhållandena på kontinenten och en kontra-revolutionär strategi styrd av yankeeimperialismen, proklamerar:

1. Att det är det latinamerikanska folkets rätt och plikt att göra revolution.
2. Att den latinamerikanska revolutionen har sina djupaste rötter i befrielsekampen mot den europeiska kolonialismen under 1800-talet och mot detta århundrades imperialism. Det latinamerikanska folkets hjältehistoria liksom den stora klasskampen mot imperialismen förd av vårt folk sedan flera år tillbaka utgör den historiska inspirationskällan för den latinamerikanska revolutionen.
3. Att revolutionen i Latinamerika främst är en kamp mot imperialismen, bourgeoisin, oligarkerna och jordägarna. Revolutionen är följaktligen en kamp för nationens självständighet och frigörelse från oligarkin och för genomförandet av socialism för att säkra ett ekonomiskt och socialt uppsving.
4. Att marxismen-leninismens principer utgör grunden för den latinamerikanska revolutionen.
5. Att den väpnade kampen är det grundläggande tillvägagångssättet för revolutionen i Latinamerika.
6. Att alla andra former av kamp bör tjäna och inte fördröja utvecklingen av denna linje, den revolutionära kampen.
7. Att det för majoriteten av kontinentens länder är en omedelbart nödvändig och fundamental uppgift att igångsätta, organisera, utveckla och slutföra den väpnade kampen.
8. Att de folk, för vilka denna uppgift inte utgör ett omedelbart mål, likväl bör betrakta den som en oundviklig realitet för den revolutionära kampens utveckling i sina länder i framtiden.
9. Att det historiska ansvaret att driva revolutionen framåt faller på befolkningen i varje land och dess revolutionära avantgarde.
10. Att guerillan, fröet till de framtida befrielsearméerna, utgör det mest verkningsfulla redskapet för att igångsätta och utbreda den revolutionära kampen i de flesta av våra länder.
11. Att revolutionsledningen för att lyckas bör anta en förenad politisk och militär strategi som organisationsprincip.
12. Att de revolutionära rörelserna för att på bästa sätt visa sin solidaritet bör inrikta sig på att utveckla och slutföra kampen i det egna landet.
13. Att solidariteten med Cuba och att aktivt samarbete med den revolutionära armén är en absolut plikt för alla kontinentens anti-imperialistiska organisationer.

14. Att den cubanska revolutionen, segersymbolen för den revolutionära kampen, är förebild för den latinamerikanska, antiimperialistiska rörelsen. I den utsträckning som folket väljer den väpnade kampen kommer de likaledes att utgöra en del av denna förebild.

15. Att de folk som direkt är underkastade kolonialstyre från Förenta Staterna och europeiska stormakter bör göra kampen för oberoende till sitt främsta mål på vägen mot friheten i förening med den allmänna kampen på den övriga kontinenten, för att ånyo inte absorberas av den nordamerikanska neo-kolonialismen.

16. Att den Andra Havannadeklarationen, som återger den ärorika och starka revolutionära traditionen under de sista 150 åren av Latinamerikas historia, utgör ett huvuddokument i det latinamerikanska revolutionsprogrammet, som under de sista fem åren fördjupats, berikats och radikaliserats av kontinentens folk.

17. Att Latinamerikas folk inte är fientligt inställt till något annat folk i världen och räcker en broderlig hand till Förenta Staternas folk och uppmanar det att kämpa mot de imperialistiska monopolens förtryckspolitik.

18. Att kampen i Latinamerika stärker solidaritetsbanden med folken i Afrika, Asien och de socialistiska länderna, med arbetarna i de kapitalistiska länderna och i synnerhet med den färgade befolkningen i Förenta Staterna. Denna folkgrupp utstår samtidigt klassutsugning, fattigdom, arbetslöshet, rasdiskriminering och nekans de mest elementära mänskliga rättigheterna; den utgör en viktig maktfaktor som den revolutionära kampen skall räkna med.

19. Att det vietnamesiska folkets heroiska kamp utgör en ovärderlig hjälp för alla revolutionära folk, som kämpar mot imperialismen, och ett inspirerande exempel för det latinamerikanska folket.

20. Att vi har uppsatt och antagit statuten för en Permanent Kommitté inom O.L.A.S. — situerad i Havanna — den enda sanna representanten för Latinamerikas folk.

Vi, revolutionärer i vårt Amerika, det Amerika som utsträcker sig söder om Rio Bravo, efterträdare till de män, som en gång för vår räkning erövrade oberoende, beväpnade med en orubblig kampvilja och en vetenskaplig och revolutionär inriktning, har ingenting annat att förlora än slaveriets bojar, vi slår fast:

Att vår kamp innebär en avgörande insats för mänsklighetens frigörelse från slaveri och utsugning.

Det är varje revolutionärs plikt att göra revolution.

Översättning är utförd av Brittmari Johansson och publicerades ursprungligen i *Zenit* nr 5 1967

Lästips

En viktig propagandist för den strategiska inriktning som OLAS pekade ut var den franska journalisten Régis Debray. Han utvecklade gerillalinjens i en skrift som fungerade som viktig inspirationskälla för den latinamerikanska vänstern: [Revolution i revolutionen](#). Efter att gerillan hade råkat ut för en rad svåra nederlag ändrade han dock uppfattning och kritiserade gerillalinjens i två böcker, varav den första är viktigast: [Kritik av vapnen 1](#). För synpunkter på detta arbete, se [Régis Debray och den latinamerikanska gerillan](#) av Martin Fahlgren.